

A halványuló Lulin

A három tavaszi hónapban szép számú, de nagyon egyenetlen eloszlású megfigyelési anyag gyűlt össze. A márciusban még fényes Lulin-üstökös miatt ebben a hónapban több észlelés készült, mint a másik kétben együtt véve. Áprilist még megmentette néhány közepes fényességű, bár kedvezőtlen helyzetben látszó égitest (Cardinal, Itagaki, Yi-SWAN), de májusban tíznél kevesebb pozitív észlelés készült. Összesítve a három hónapot, 19 észlelő 98 vizuális, kilenc digitális és 12 CCD-s megfigyelést juttatott el a rovatához, melyek 18 üstökös között oszlanak meg. A terjedelmes anyag miatt jelen számunkban csak a hosszú periódusú üstökösöket dolgozzuk fel, az ekliptikai üstökösökkel következő számunkban foglalkozunk.

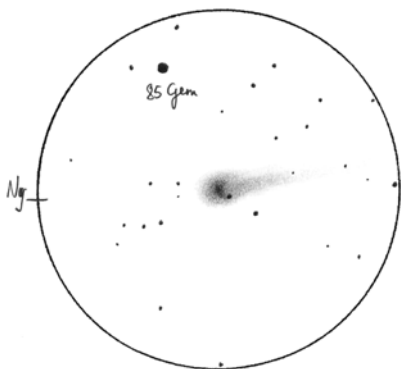
C/2007 N3 (Lulin)

Február 24-ei földközelségén túljutva nagyon gyorsan távolodott bolygónktól, márciusban földtávolsága a háromszorosára nőtt. Ez a fényesség drámái, napi egy tized magnitúdós csökkenését vetítette előre. A télről áthúzódó kedvezőtlen időjárás március első harmadában még nagyon megnehezítette az észlelést, csak két digitális felvételt készült tíz nap alatt. Kovács Attila március 1-jei 20 perces felvételén a zöld kómából kiinduló csóva 1 fok hosszan, a kép széléig követhető, míg Baranyi Zoltán az üstökös Praesepe (M44) melletti elhaladását örökített meg március 6-án. Az égitest ezekben a napokban 75 millió km-re (0,50 CSE) járt bolygónktól, és már 220 millió km-re (1,45 CSE) távolodott a Naptól.

Március második harmadában végre egy hosszabb derült periódus vette kezdetét, beköszöntött a jó idő, így 10-e és 21-e között szinte minden napról van megfigyelésünk. A vizuális észlelések igazolták a várt gyors halványodást, hiszen a február végén még 5,5 magnitúdós üstökös március 10-ére 6,5

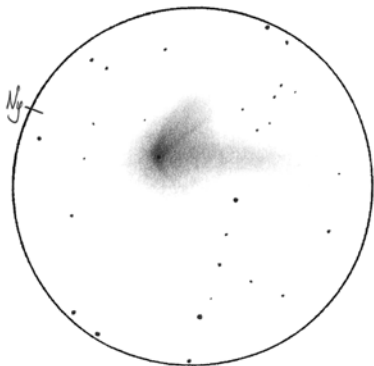
Észlelő	Észlelés	Műszer
Ábrahám Tamás	1d	4/200t
Baranyi Zoltán	1d	4/200 t
Bartha Lajos	3	5 L
Csukás Mátyás	4	20x60 B
Hadházi Csaba	1	16,0 T
Horváth Tibor	2C	10,2 L
Kárpáti Ádám	1C	28,0 C
Kernya János Gábor	7	30,5 T
Kovács Attila	5d	8,0 L
Ladányi Tamás	2d	5,6/400 t
Sajtz András RO	2	10x50 B
Sánta Gábor	23	25,4 T
Sárnecky Krisztián	5	40,6 T
Szabó Sándor	22	40,0 T
Székffy Tamás	2	12x50 B
Tordai Tamás	1C	28,0 SC
Tóth Zoltán	11	50,8 T
Tuboly Vince	9C	50,0 RC
Vastagh László	18	25x100 B

magnitúdóra halványodott. Az egyéb paramétereiben is fogyatkozó üstökösről a következő leírások születtek:

2009.03.10., 17:40-18:10 UT, 22 T, 48x, LM= 65'
(Sánta Gábor)

Március 10.: „22 T, 48x: Nagyon szép látvány a világoskék látómezőben észlelhető üstökös. A 85 Gem tőszomszédságában, attól alig 20 ívpercre vehető észre. A kóma egyenletesen sűrűsödő, elliptikus, mely PA 100 felé 20–25 ívperces csóvában folytatódik. 133x: Döbbenetes szerkezet válik láthatóvá! A mag csillagszerű (11,5 magnitúdós), egy kicsi, 30x20 ívmásodperces ellipszis nyugati felén ül. Innen ÉK-i irányban vastkos, tömzsi kinyúlás indul, és déli, valamint DK-i irányban is mutat egy-egy háromszögletű kivetülést. A kivetülések a csóvaszerkezet északi és déli szélén fényesebb sávokban folytatódnak, majd a déli elenyészik és az északi lesz a porcsóva gerincévé, mely 5–10 ívperc hosszan követhető.” (Sánta Gábor)

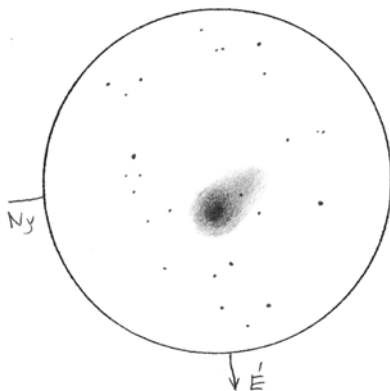

2009.03.12., 18:00–18:17 UT, 22 T, 133x, LM= 25'
(Sánta Gábor)

Március 12.: „25x100 B: Az üstökös megfigyelhetőségét semmi sem akadályozza. Szépen kirajzolódik a belső kóma, mely igen fényes. Szilvamac alakú, 5' átmérővel rendelkezik. Fényességprofiljának intenzitása egyenletesen csökkenő. A külső kóma koncentrikus ellipszisként veszi körbe a centrális vidéket. E diffúz ködösség a belső régiótól jóval finomabb szerkezetű, 12' átmérővel rendelkezik. PA 96 felé egy fő csóvaszál indul ki, melyet lehet halványaságú csóva vesz körül. A teljes csóva – a nucleustól számítva – 24'-ig sejtethő. Megjelenését tekintve

nagyon keskeny, vastagsága folyamatosan csökken. Az objektum egy LM-ben helyezkedik el az NGC 2420-as nyílthalmazzal.” (Vastagh László)

Március 14.: „16 T, 50x: Szép, fényes üstökös nagy kómával, mely csepp alakú. A magvidék elég fényes és kerek, részletek nélküli. A csóva rövid és tépett, PA 125–130 közt indul ki a magból.” (Hadházi Csaba)

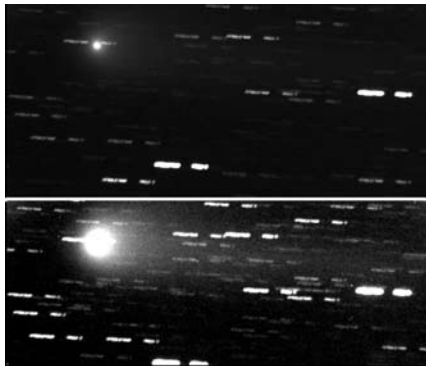
2009.03.14., 18:00 UT, 16 T, 50x, LM= 82'
(Hadházi Csaba)

Az üstökös és az NGC 2420 együttállása asztrofotósaink érdeklődését is fölkeltette, így 13-án például Horváth Tibor készített egy szép felvételt 10,2 cm-es refraktorával. A 9 perces CCD-felvételen a 12 ívperces kómából 50 ívperces csóva indul PA 95 fok felé. Másnap a halmaztól már kicsit eltávolodó, ám az Eszkimó-ködöt (NGC 2392) megközelítő üstökös Ladányi Tamás is lefotózta. A 3 fokot átölelő felvételen gyönyörűen kéklük az apró planetáris, szépen sűrűsödik a gazdag nyílthalmaz, a szürkés árnyalatú üstökös mellett pedig a 16 magnitúdós (662) Newtonia kisbolygó is észrevehető. Kovács Attila kisebb látószögű képein is gyönyörűen látszik a valószínűtlenül kék, teljesen kerek, éles szélű csillagtetem, a képekből készített másfél órás animáció pedig az üstökös lassan araszol a planetáris köd felé.

A következő napokban a δ Geminorum alatt haladt el az üstökös, így amikor Tóth

Zoltán 17-én a következő leírást készítette, alig 1 fokra látszottak egymástól: „123: Már elhagyta maximumát, de azért így is nagyon szép. Összfényessége 7,6 magnitúdó. Kómája enyhén tojásdad és két részre különül. Belül egy fényesebb, 2'-es rész látható, majd ezt övezi egy sokkal halványabb burok, ami 6'-re növeli a fejet. Ami igazán széppé teszi, az a 16' hosszú csóvjája. 164x: A kómában 2 jet látszik PA 160 és 270 fokra, közepén pedig egy 13 magnitúdós nucleus fénylik.” A leírásban is említett kettős szerkezet egyébként egész hónapban jellemezte a 200–300 ezer km átmérőjű kómát.

Ahogy közeledtünk 20-a felé, Kovács Attila és Ábrahám Tamás felvételein egyértelműen látszik az üstökös méretének csökkenése, a vizuális észlelők pedig a fényesség további drámai eséséről számolnak be. A fotókon 5 íperces kómát és már csak fél fokos csóvát mutató üstökös fényessége 20-ára majdnem elérte a 8 magnitúdót, amint azt Csukás Mátyas, Sajtz András, Sánta Gábor és Vastagh László remekül egybeecsgő becslései mutatják.

Kárpáti Ádám és Tordai Tamás 19x1 perces felvétele a Polaris Csillagvizsgáló 28 cm-es Schmidt–Cassegrain-távcsövével készült március 14-én

A hónap utolsó harmadára az üstökössel együtt a megfigyelések is megfogyatkoztak. Tuboly Vince 21-ei felvételén a csepp alakú kóma gyöngye északi irányú aszimmetriája vehető észre, míg vizuális észlelőink (Sánta és Tóth) szerint 27-ére a fényesség 8,5 magnitúdóra esett vissza, bár csóvjája még mindig

20 íperc hosszan nyújtózott kelet felé.

Áprilisban már csak három pozitív megfigyelést kaptunk a 2 CSE-re távolodó üstökös-ről. Szabó Sándor ugyan a 153x-os nagyítás miatt csak a belső kómatarományt vehette észre, de 12-ei megfigyelésében így is nagyon látványosnak említi a gazdag csillagmezőben látható üstököst, amely 11,1 magnitúdós és 1,2 íperces volt. Sánta Gábor 15-én és 25-én kereste meg, a továbbra is dupla felépítésű, 3–4 íperces kóma fényessége szerinte 10 magnitúdóra apadt. Ezt erősítik Vastagh László negatív megfigyelései is, aki ebben az időszakban már hiába kereste az üstököst 25x100-as binokulárjával.

Az esti égen egyre kedvezőtlenebb helyzetbe kerülő égi vándort Kerna János Gábor látta utoljára május 17-én, de az égitest halványasága nagyon megdöbbenette: „30,5 T, 122x: Különösnék találok a halványaságát, az is megfordult a fejemben, hogy esetleg a koordináták hibásak, és nem is az üstököst látom. De nem, a megadott pozíciót többször ellenőriztem, ez bizony a Lulin... Március végén Sánta Gáborékkal közösen még könnyen láttuk egy 20x60-as binokulárral, mostanra viszont teljesen jellegtelenné vált a látványa. Az alacsony horizont feletti magasság, valamint a gyenge átlátszóság miatt nem végeztem pontos fényességbecslést, de az összfényessége 13 magnitúdó körüli lehet. A látottak alapján úgy gondolom, hogy mire a nyár második felében észlelhetővé válik a hajnali égen, addigra vizuálisan talán már 30 centis távcsövekkel sem lesz elérhető.”

C/2008 T2 (Cardinal)

Rob D. Cardinal, a Calgary Egyetem Rothney Asztrofizikai Observatóriumának 50 cm-es, f/1-es Baker–Nunn kamerájval fedezte fel 2008. október 1-jén. Korábban mindössze hat üstököst fedeztek fel kanadaiak, kivétel nélkül vizuális technikával dolgozó amatőrök. Rolf Meier 1978 és 1984 között négy üstököst, Douglas B. George 1989-ben a Skorichenko–George-üstököst, valamint Vance Petriew 2001-ben a 185P/Petriew-üstököst. Az északi pólus közelében, +80 fokos

deklinációnál látszó 16,0 magnitúdós égitest eleinte csillagszerűnek mutatkozott, így kisbolygónak gondolták. Üstökös mivoltát október 8-ai CCD-megfigyelések fedték fel, bár az előzetes pályaelemek is hosszúpériódusú üstökösre utaltak.

Rob Cardinal a felfedezést eredményező 50 cm-es Baker-Nunn kamera kupolájában

Az Oort-felhőből érkező, és felfedezése idején a kisbolygóöv távolságában járó égitest december elején fél fokra megközelítette az északi égi pólust, majd meredeken dél felé haladt, miközben gyorsan közeledett bolygónkhoz. Mivel 2009. június 13-án 1,202 CSE-re megközelítette a Napot, megvolt az esélye, hogy fényes, binokulárral is látható égitest váljék belőle, bár hazánkból csak május végéig lehetett követni. Az első vizuális észleléseink tavaly november 27-én, a Rekordok Éjszakáján (l. Meteor 2009/3., 46. o.) készültek az akkor 15,2 magnitúdós üstökösről, amely január 16-án már 13,5 magnitúdós volt.

Márciusban három észlelő négy vizuális megfigyelést készített róla, és végre a januárban hiába próbálkozó Kernya János Gábor és Vastagh László is megpillantotta. A március 14-e és 20-a közé ékelődő megfigyelések szerint nehezen látszó, nagyon diffúz égitest volt, melynek fényessége 11 magnitúdó környékén lehetett. A Perseusban járó, csalódást okozó vándor átmérője nagyobb távcsövekkel 2 ívpercnek, binokulárral 6 ívpercnek tűnt. Egyedül Sánta Gábor tudott örülni neki, mivel a korábbi hónapok CCD-s próbálkozásai alatt valami mindig balul sült el, így ekkor sikerült először megfigyelni.

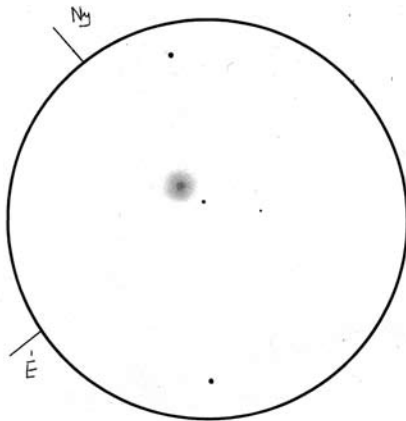
Áprilisban öt vizuális észlelés készült az Auriga fényes Messier-nyílthalmazai közt haladó üstökösről, melyek közül az egyik negatív megfigyelésnek bizonyult. Szabó Sándor április 11-én egy 40 cm-es reflektorral csak a belső, ívperc körüli tartományt vette észre, így az összfényessége 12,2 magnitúdót kapott. Sánta Gábor 15-én már a külső, nagyon diffúz részeket is megpillantotta, ami egyből megemelte a látszó fényességet: „22 T, 80x: Az egy hónappal korábbihoz képest most jobb látvány, de a becslés csak 0,5 magnitúdóval mutatja fényesebbnek. A 10,5 magnitúdós, 3'-es kóma 1' átmérőjű, centrális korongot mutat, a DC=d3. Nagyon diffúz, a széle belevész a háttérbe.” Április 20-án Vastagh László egy 25x100-as binokulárral 9,7 magnitúdósna látja, majd 25-én Sánta Gábor 9,8 magnitúdóra becsli, de ezek az értékek jóval elmaradnak a 8,8 magnitúdós előrejelzéstől.

Május 17-én Vastagh László még egyszer megpróbálkozott a 13 fok magasan álló üstökös megpillantásával, de csak annyit tudott megállapítani, hogy 8,0 magnitúdónál biztosan halványabb. Ezt a külföldi megfigyelések is igazolták, melyek szerint 9 magnitúdó körülinek említették az üstököst. Később sem fényesedett ki jelentősen, maximális fényességét június közepén érte el 8,5 magnitúdónál, augusztus közepére pedig 11 magnitúdó alá halványodott.

C/2009 E1 (Itagaki)

Az elsősorban szupernóvák felfedezésében jeleskedő Koicsi Itagaki japán amatőr azonosította március 14-ei felvételein (l. Meteor 2009/6., 31. o.). A 254 éves keringési idejű üstökös április 7-én 0,600 CSE-re közelítette meg a Napot, ám a bolygónkhoz nem került 1 CSE-nél közelebb, így nem lett látványos égitest. Ennek ellenére öten is megfigyelték az esti, majd májusban már a hajnali égen, végig kicsi elongációban látszó üstököst. A szerencsés első Kernya János Gábor volt, aki két nappal felfedezése után, március 16-án már el is csípte: „30,5 T, 122x: Kör alakú, 2–2,5 ívperces kómával rendelkező üstökös,

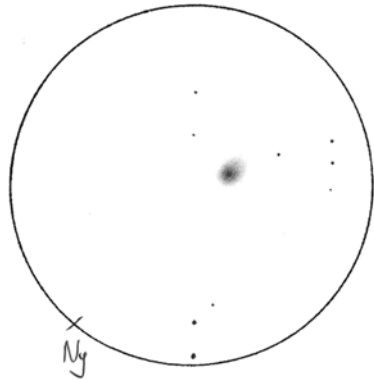
mely az észlelés során közvetlenül a 11 magnitúdós GSC 642 516 jelű csillag mellett figyelhető meg. Az említett kör alakú kóma belsejében – annak közepén – egy valamelyest fényesebb, de mérsékelt megjelenésű 0,5 ívperces korongszerű tartomány is látszik. A kométa az észlelés során már alacsonyán helyezkedett el, a szomszédos házak abban az irányban már zavarták a kilátást, ezért mindössze 6 percig volt alkalmam észlelni. Ez alatt a rövid idő alatt egyéb részlelet (pl. csóvát) nem sikerült megpillantanom. Az üstökös összfényességét 9,8 magnitúdósra becsültem.”

2009.03.16., 18:18–18:24 UT, 30,5 T, 122x, LM= 25'
(Kernya János Gábor)

Másnap Szabó Sándor egy 40x100-as binokulár ideális paramétereit kihasználva 5 ívperc átmérőjűnek látta a nagyon diffúz üstökös, amely így 8,5 magnitúdósnak látszott. Ez 230 ezer km-es, a Nap átmérőjének hatodát elérő gázkómát jelent. Egy 40 cm-es reflektorral már csak 9,2 magnitúdót és 4 ívperces kómát becsült, ami tökéletesen összecseng Sánta Gábor 18-án esti megfigyeléseivel. Mielőtt áprilisban eltűnt volna a Nap sugaraiiban, március 21-én végre Tóth Zoltán is szemügyre vehette: „50,8 T, 123x: Végre kiderült az ég a nyugati horizont felett is. Ráállva az Itagaki helyére, azonnal szembetűnik 2'-es, ködös foltja. Fényességére 9,0 magnitúdót kapok, sűrűsödését pedig

DC=2–3-ra becsülöm. 164x: EL-sal úgy tűnik, hogy a fényesebb rész ÉNy-on van a kerek kómán belül. Mag, csóva nem látszik.”

2009.03.18., 18:00–18:30 UT, 22 T, 80x, LM= 52'
(Sánta Gábor)

A valóban nagyon alacsony abszolút fényességű üstökös április 9-ei napközelsége idején kb. 8 magnitúdóig fényesedett, de 20 fokos elongációja nagyon megnehezítette a kevés külhoni észlelő dolgát is. Égi helyzete április végén kezdett lassan javulni, így amikor május 24-én hajnalban Sármeczky Krisztián megfigyelte, már az α And-tól 2 fokkal északnyugatra, kellemes magasságban látszott. Megjelenése azonban egyáltalán nem volt kellemes, csak hosszas szemtorna után sikerült megpillantani az 1,6 ívperces, rendkívül diffúz üstökös, melynek fényessége 11,0 magnitúdó volt. Ezt követően gyorsan halványodott, diffúz megjelenése miatt a külhoni fényességbecslések is hatalmas szórást mutatnak, augusztusban pedig végleg eltűnt a CCD-s megfigyelők elől is.

C/2009 F6 (Yi–SWAN)

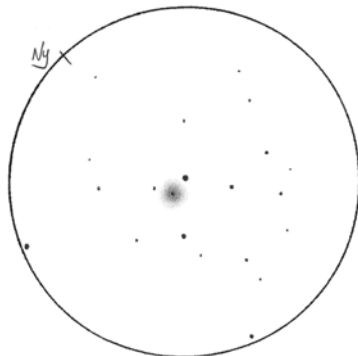
Az ókori feljegyzéseket nem számítva ez volt az első koreai felfedezésű üstökös, melynek kalandos megtalálásáról júniusi számunkban már részletesen írtunk. Így rögtön rátérhetünk az észlelésekre is, melyek kevesebb, mint két nappal az új égitest fel-

fedezésének bejelentése után vették kezdetüket. Szabó Sándor ugyanis már április 7-én este megtalálta a nem túl jó helyen, a Cassiopeiában látszó üstökösöt. Bár cirkumpoláris volt, a Naptól északra mutatkozott, így csak alsó delelése környékén lehetett észlelni. A 96%-os Hold és a 20 fokos horizont feletti magasság ellenére azért a 40 cm-es távcső fénygyűjtő képessége megmutatkozott: „40 T, 80x: A Hold miatt valószínűleg csak a belső részei látszanak, 1,1 ívperces, kerek, kompakt folt. Megpróbáltam 50x-es nagyítással is, ekkor túl fényes a háttér, 150x-essel viszont nem látszik. Fényessége 9,4 magnitúdó.” A következő napokban Kerény János Gábor és Tóth Zoltán is észlelte az α Cassiopeiae mellett elhaladó vándort, de valamilyen zavaró körülmény mindig akadt, így becsléseik a nemzetközi átlagnál jóval kisebb, 11 magnitúdó körüli fényességet adnak. Április 11-én Ladányi Tamás egy 5,6/400-as teleobjektívvel és digitális géppel megörökítette a csillag-üstökös együttlállást, de a 400 másodperces képen is alig látszik a 3' átmérőjű, zöldséges kométa. Ezek alapján a 8,5 magnitúdós külföldi becslések kicsit túlzónak tűnnek, és inkább Szabó Sándor ugyanezen a napon becsült 9,8 magnitúdója állhat közelebb a valósághoz. A felvétellel visszatérve: jól látható, hogy a 13–13,5 magnitúdós központi sűrűsödés kelet felé eltolódott a kerekded kómán belül.

A május 7-ei napközelsége ($q=1,274$ CSE) felé tartó, a Perseusba átkerülő üstökösöt április utolsó harmadában is megfigyeltük. A gyorsan mozgó vándort Sánta Gábor egy 25,4 cm-es reflektorral megint nagyon halványan, 11 magnitúdó körülinek látta, Vastagh László viszont 25x100-as binokulárjával 9 magnitúdó körüli értékeket becsült, igaz a kómát is kétszer akkora, 3 ívpercesnek becsülte.

Május 17-én még egyszer megpróbálkozott a cirkumpolaritását veszített, a Naptól alig 30 fokra látszó üstökös észlelésével, de hiába. Akárcsak a Cardinal-, és részben az Itagaki-üstökös, ez is csalódást keltett, nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Diffúz, nehezen észlelhető üstökös maradt, és

május 29-e után már CCD-s megfigyelések sem készültek róla.

2009.04.25., 19:10–19:24 UT, 25,4 T, 200x, LM = 17'
(Sánta Gábor)

C/2006 OF2 (Broughton)

Már harmadik éve követjük ezt a nagy abszolút fényességű, az Oort-felhőből érkezett vándort. Mint azt már áprilisi számunkban írtuk, fényessége a növekvő nap- és földtávolság miatt egyértelműen hanyatlásnak indult, ami – bár nagyon lassan – a tavaszi hónapokban is folytatódott. Sajnos az öt vizuális megfigyelésből négyet is fényes csillagok zavartak (Szabó Sándort április 12-én nem is tudta megpillantani az üstökös), ám Tuboly Vince március 21-ei CCD-képein a legyező alakú kóma déli részében meg mindig markánsnak látszott a 15,5 magnitúdó fényességű nucleus. Az Auriga, majd a Gemini csillagdús háttere előtt lassan kelet felé mozgó üstökösöt április 25-én tudtuk először „normális” körülmények között szemrevételezni: „25,4 T, 200x: Érdekes, most 11,5 magnitúdós és 1,5 ívperces, azaz egy hónapja a csillag közelsége tüntette el a halót. Persze nem egy épületes látvány az alig sűrűsödő kométa.” (Sánta Gábor)

A 2008/2009-es láthatóság utolsó megfigyeléseit Szabó Sándor és Tóth Zoltán végezte május 25-én. A Naptól 3,6 CSE-re járó üstökös észlelését azonban ekkor is egy fényes csillag, a 2 magnitúdós Pollux zavarta. A

fél fokos távolság, a párás ég, és a 20 fokos horizont feletti magasság csak a kóma belső, fél ívperces tartományát engedte megpillantani. Ennek ellenére a 12,3–12,5 magnitúdó jó összhangban van a külföldi észlelésekkel. Ezek szerint az azokban említett másfél ívperces kóma külső része nagyon halvány lehetett. Az üstökös októberben tűnik fel ismét a hajnali égen, és majdnem biztosak vagyunk benne, hogy a Kisalföldi Óriással még látják párszor ezt az igen hosszú láthatóságú üstököszt.

Gyengén észlelt üstökösök

C/2005 L3 (McNaught). A 2008-as esztendő nagy népszerűségnek örvendő, Jupiteren túli üstököséről minden bizonnyal az utolsó vizuális észlelést készítette Sánta Gábor április 25-én. A Bootes és a Canes Venatici határán járó üstökös ekkor 975 millió km-re (6,51 CSE) volt a Naptól. Fényessége 13,7^m, átmérője pedig 0,9' volt, ami 200 ezer km-es tényleges átmérőnek felel meg.

C/2006 W3 (Christensen). Meglepő módon egyetlen megfigyelést kaptunk erről a hajnali égen látszó üstökösörről, amely Sárneckzy Krisztián május 24-ei megfigyelése szerint 9,2 magnitúdós volt, legyezőszerű, 3,5 ívperces kómájában pedig egy 11–11,5 magnitúdós nucleus ült. A nyári hónapokban szerencsére már sokkal nagyobb érdeklődés övezte.

C/2009 F5 (McNaught). Szabó Sándor próbálta megfigyelni május 25-én, mivel külföldi megfigyelések szerint 20 cm-es SC-vel is látszott vizuálisan. Ennek ellenére a 35 fok magasan delelő üstökös nem mutatkozott az 50 cm-es reflektorban, 0,3'-re defokuszálva a képet 15,0 magnitúdónál biztosan halványabb volt.

Két fényes McNaught-üstökös 2010-ben

Ahogy azt 2009/7–8-as számunkban már előre jeleztük, Robert McNaught felfedezte 50. üstökösét. A P/2009 Q5 (McNaught) jelű égitest 17,0^m-s volt a felfedező képeken, és nem is valószínű, hogy ennél fényesebb lesz.

A 49. és az 51. üstökös viszont sokkal érdekesebb lehet számunkra, hiszen csak 2010-ben érik el napközelségüket. A C/2009 K5 (McNaught) május 27-ei felvételeken mutatkozott először. A Pavo csillagképben látszó vándor ekkor 4,3 CSE-re járt a Naptól, ám 2010. április 30-án 1,423 CSE-re megközelíti azt. Bár nagyjából ugyanilyen messze lesz bolygónktól, a számítások szerint fényessége elérheti a 9–10 magnitúdót, de az optimista becslések 8 magnitúdóval számolnak. Helyzete igen kedvezően alakul, mivel május közepén 7 fokra megközelíti majd az északi pólust. Sokkal izgalmasabbnak ígérkezik a C/2009 R1 (McNaught)-üstökös, amelyet szeptember 9-ei felvételeken azonosított a sikeres felfedező, ám már július 20-án, és két augusztusi éjszakán is lefotózták, csak akkor még kisbolygónak nézték. Így egy nappal a felfedezés után már voltak pontos pályaelemek, melyek szerint az üstökös 2010. július 2-án 0,401 CSE-re megközelíti a Napot. Bár hazánkból szinte a teljes láthatóság alatt megfigyelhetetlen lesz, pont a perihélium környékén kerül számunkra kedvező helyzetbe. A délről érkező, 76 fok pályahajlású üstökös ugyanis észak felől kerüli meg a Napot. A jelenlegi számítások 4,5 magnitúdós maximális fényességgel és 20–30 fok közötti elongációval számolnak, ám kedvező esetben ehhez 1–2 magnitúdót is hozzá lehet adni, hiszen most még csak CCD-s becsléseink vannak. Ehhez jön még az a tény, hogy a Merkúr távolságban már bármi megtörténhet, hiszen itt már akkora a sugárzás, hogy az üstökösök anyaga igen hevesen párolog. Ezek alapján akár egy igen látványos üstökös érkezésében is reménykedhetünk, bár ezt még teljes bizonyossággal nem lehet kijelenteni. Itt érdemes megemlíteni, hogy a július végén felfedezett C/2009 O2 (Catalina)-üstökös is szép reményekkel kecsegtet, hiszen 2010. március 24-én 0,693 CSE-re fog elhaladni Napunktól, amikor fényessége elérheti a 8–9 magnitúdót. Úgy tűnik tehát, hogy az idei tavasz óta tartó fényes üstökösökben igen szegény időszaknak legkésőbb jövő tavasszal vége szakad.

Sárneckzy Krisztián